

landen nog Zijn kerk heeft bewaard bij en doen wederkeren tot Zijn Woord, ondanks ontrouw en afval bij Zijn volk.

Alle roem is uitgesloten! Die roemt, roeme in den Heere!

Buiten de kerk, wij buiten het Evangelie, dat aan de kerk is toebetrouwd en door Gods genade door de kerk is bewaard, is geen zaligheid.

Door de Roomsche kerkleer wordt niemand zalig: daar is een verloochen van Jezus met de daad (Heid. Cat. Zondag 11), daar wordt vervloekte afgoederij gepleegd (Heid. Cat. Zondag 30), daar belijdt men de onbevleete ontvangenis en de lichamelijke hemelvaart van Maria (1854 en 1950), daar belijdt men de onfeilbaarheid van den paus (1870).

Wie, nog zijnde in het Roomsche instituut, zalig wordt, die wordt zalig niet door de Roomsche kerkleer, maar door het Evangelie van Christus, dat in de ware kerk zuiver is bewaard.

Door de leer van het Hervormde instituut wordt

ook niemand zalig. Want dat instituut huldigt de leer-vrijheid, zoodat daar geloofend kan worden de op-standing van Christus (Zaalberg, vorige eeuw), zoodat daar de belijdenis omtrent Christus' geboorte uit de maagd Maria kan vervalscht worden tot iets als een leerzaam verhaal (Barth).

En door de leer van het synodalistisch instituut wordt ook niemand zalig. Want daar stelt men als criterium voor de vergadering der kerk het „houden voor wedergeboren": Tenzij gij de kinderen houdt voor wedergeboren, gij kunt bij ons geen ambt bekleeden en geen Avondmaal vieren.

Buiten de kerk geen zaligheid, dat is: buiten het Evangelie geen zaligheid. Maar dat Evangelie is aan de kerk toebetrouwd, en de schat der zaligheid wordt uitgedeeld door de ambtelijke verkondiging van het Evangelie. En waar dat Evangelie zuiver bewaard wordt, daar is de zaligheid, daar is de heilige algemeene of katholieke kerk.

B. JONGELING.

Volhardend bidden om recht

„Zal dan God geen recht doen zijn uitverkorenen, die dag en nacht tot Hem roepen?" Lukas 18:7.

Herhaaldelijk vermaant de HEERE zijn volk om volhardend te bidden. „Volhardt in het gebed" (Rom. 12:12). „Houdt sterk aan in het gebed, en waakt in hetzelfde met dankzegging" (Col. 4:2). „Bidt zonder ophouden" (1 Thess. 5:17).

Ook de gelijkenis van de weduwe en de onrechtvaardige rechter heeft deze strekking. „dat men altijd moet bidden en niet vertragen".

De Heere Jezus heeft zijn gemeente voorspeld, dat ze in deze wereld verdrukking zal hebben. Hij zendt zijn discipelen als „schapen temidden der wolven".

De gelovigen zullen vervolgd worden om der gerechtigheid wil. De mensen zullen hen smaden en vervolgen en liegend alle kwaad tegen hen spreken om Christus' wil (Matth. 5:10, 11). Als dat de uitverkorenen overkomt moeten ze niet moedeloos worden. Ook er niet aan wanhopen of de HEERE hun wel recht zal verschaffen. Maar in het gebed volharden en dag en nacht tot God roepen.

Jezus sprak de bekende gelijkenis om z'n discipelen daartoe aan te sporen. Er was een rechter in een stad. Hij vreesde God niet en ontzag geen mens. Hij was niet bang voor Gods toorn en gaf om het oordeel der mensen niet. Een echte potentiaat, die deed wat goed was in zijn ogen. Het is niet best als een verdrukte aan zulk een mens is overgeleverd. Dat was nu het geval met een weduwe. Ze had geen sterke man om voor haar rechten te strijden. Haar enige toevlucht was de rechter. Die zou en moest haar goed doen. Ze had een tegenpartij. Haar was onrecht aangedaan. En ze stond in het gelijk. Maar ze kon zichzelf geen recht verschaffen. Hoe eerlijk haar zaak ook was. In haar nood kwam ze tot de rechter en zei: „Doe mij recht tegen mijn wederpartij". Dat deed ze niet één keer maar herhaaldelijk. Ze kwam voortdurend, zo staat er letterlijk.

Als ze na de eerste rechtszitting naar huis moet gaan laat ze het er niet bij zitten. De volgende keer is ze er weer. En als ze dan nog geen recht vindt herhaalt ze haar eis nog eens. Zolang heeft ze volgehouden totdat de rechter haar recht deed. Het „gezeur" begon de man te vervelen.

Hij zei bij zichzelf: „Hoewel ik God niet vrees en geen mens ontzie, nochtans omdat deze weduwe mij moeilijk valt, zo zal ik haar recht doen, opdat zij niet eindelijk come en mij het hoofd breke".

Hij vond die vrouw lastig. En was bang, dat ze niet ophouden zou en hem zodoende het leven zou vergallen. Het kon weleens zover komen, dat ze hem een blauw oog zou slaan! Om van haar af te wezen, deed hij dan maar recht.

Natuurlijk wil de Heere Jezus van deze rechter geen woord goeds zeggen. Er deugde niets van. Hij spreekt uitdrukkelijk van de onrechtvaardige rechter. Er is geen sprake van dat Jezus deze man met God vergelijkt of liever, dat Hij God met deze rechter vergelijkt. Het gaat alleen om de volharding van de weduwe, die maar niet ophield met vragen. En om het recht, dat zulk een rechter haar tenslotte verschafte.

Als die weduwe, ondanks alle teleurstelling, in haar schijnbaar hopeloos geval toch volhoudt, hoeveel te meer moeten de uitverkorenen dan wel volharden in het gebed om recht.

Als zulk een kerel tenslotte toch recht verschafte op aanhoudend aandringen, hoeveel te meer zal dan God wel recht doen aan de uitverkorenen.

„Zal God dan zijn uitverkorenen geen recht verschaffen, die dag en nacht tot Hem roepen en laat Hij hen wachten?" (vs 7).

De vertaling van de laatste woorden van dit vers is zeer moeilijk. Stellig wil Jezus zeggen, dat God zijn uitverkorenen recht zal doen. En dat Hij hen niet moedeloos laat wachten. Er staat immers uitdrukkelijk „Ik zeg u, dat Hij hun haastelijk recht doen zal".

Er komen onwillekeurig een paar vragen bij ons op. Mogen we God wel om ons recht bidden? Hebben

we wel recht? Wie zijn die uitverkorenen? Doet de HEERE wel haastelijk recht aan zijn volk? Wat de eerste vraag betreft: Inderdaad mogen we om recht bidden. Als de zaak waarmee we tot de HEERE komen recht is. Zo lezen we in 2 Kron. 20 vs 12, dat Josafat de HEERE bidt om recht te doen. De Moabiteten en Ammonieten bedreigen de erfenis, die God aan zijn volk gegeven heeft. Zij doen onrecht. Josafat beroept zich op de HEERE. „O onze God! zult Gij geen recht tegen hen oefenen? Want in ons is geen kracht tegen deze grote menigte die tegen ons komt, en wij weten niet wat wij doen zullen, maar onze ogen zijn op U."

David bidt: „Doe mij recht, HEERE, want ik wandel in mijn oprechtheid en ik vertrouw op de HEERE, ik zal niet wankelen" (Ps. 26:1). „Doe mij recht naar Uw gerechtigheid, HEERE mijn God, en laat ze zich over mij niet verblijden" (Ps. 35:24). „Doe mij recht, o God! en twist Gij mijn twistzaak; bevrijd mij van het ongoederfieren volk, van de man des bedrogs en des onrechts" (Ps. 43:1).

Er is in de Schrift sprake van God, „die het recht van de weduwe en de wees doet en de vreemdeling liefheeft, dat Hij hem brood en kleding geeft" (Deut. 10:18). Als de rechtvaardigen om hun vasthouden aan de HEERE, om hun wandelen in de wegen des HEEREN, om hun opkomen voor waarheid en recht in de Kerk, verdrukt worden en het moeilijk hebben, dan mogen ze God bidden bij dagen en bij nachten om recht en ze mogen zeker weten, dat Hij „hun gerechtigheid zal doen voortkomen als het licht en hun recht als de middag" (Ps. 37:6).

Wat de tweede vraag betreft: De uitverkorenen zijn de geroepenen, de gelovigen, de begenadigden. Op 17:14 spreekt op deze manier van geroepenen en uitverkorenen en gelovigen. Dat is verkiezing van God als we mogen geloven, dat we in de wegen des HEEREN mogen blijven, als we om der gerechtigheid wil smaadheid moeten dragen. Dat woord uitverkorenen hoeft ons niet te doen schrikken. We kennen onze verkiezing aan onze roeping door het evangelie. En wat de vraag betreft of de HEERE haastig recht doen zal, daarop antwoordt de Heere Jezus: Hij zal dat inderdaad doen.

Maar daarbij moeten we wel bedenken, dat Gods wegen hoger zijn dan onze wegen en zijn gedachten dan onze gedachten.

„Doch deze zaak zij u niet onbekend, geliefden, dat één dag bij de Heere is als duizend jaren en duizend jaren als één dag" (2 Petr. 3:8).

Wij kunnen Gods doen met zijn volk en zijn vijanden niet berekenen. Het duurt ons veel te lang. Wij dreigen moedeloos en ongeduldig te worden. Maar dat mag niet. De Heere zal zijn volk recht doen. Op z'n tijd en op z'n wijze. Maar Hij doet het. Ontwijfelbaar zeker. Zelfs al zouden de verdrukten het zelf niet meer beleven, dan gebeurt het toch. Laten wij maar volharden in het gebed. In gelovig verwachten. Want daarvoor is geloof nodig. Dat zegt de Heiland in vs 8: „Doch de Zoon des mensen, als Hij komt, zal Hij ook geloof vinden op de aarde?" Zal Hij dat geloof vinden, dat nodig is voor de volharding in het gebed? Het geloof verwacht alles van de Heere. Die recht verschaffen zal. Vaak reeds in deze bedeling. En anders zeker als Hij komt om te oordelen de levenden en de doden. Laten we maar toezien, dat we volharden in het geloof en in het gebed. Dan zullen we niet beschaamd worden. In der eeuwigheid niet.

Dit alles kreeg weer praktische betekenis in de laatste jaren. We ondervonden onrecht. We werden en worden — ten onrechte — uitgemaakt voor scheurmakers en bestrijders van de waarheid.

We krijgen te horen: Jullie wilt niet anders. Jullie breekt af en scheurt.

Velen hebben het door de vrijmaking moeilijk gekregen. Ze hebben veel moeten loslaten, waaraan ze gehecht waren. Ze zouden gaarne willen, dat de „te-

genpartij" hun recht zou erkennen. Waarom blijft men ons als scheurmakers schelden? Waarom blijft men ons moeite en verdriet aandoen? Laten we maar niet denken, dat wij met onze argumenten nog veel zullen bewerken. Waar het hart gekozen heeft, daar helpen duizend argumenten niet. Al worden er duizend stukken op tafel gelegd, men luistert toch niet. De zaak waarvoor we streden en strijden was en is recht. Laten we maar volharden in het gebed. En daarin niet verslappen. „Kent de HEERE in al uw wegen en Hij zal uw paden recht maken."

Dat kennen de uitverkorenen. Dat roepen in slapeloze nachten. Dat bidden midden onder hun werk. We moeten het maar niet vreemd vinden, dat we onrecht lijden. Dat kunnen we niet ontgaan. Dat heeft de Heere ons voorzegd. Vindt de Heere geloof bij ons als Hij wederkomt? Dat geloof, dat alles van Hem verwacht?

„Wentel uw weg op de HEERE en vertrouw op Hem: Hij zal het maken, en zal uw gerechtigheid doen voortkomen als het licht en uw recht als de middag."

H. J. J.

UIT DE SCHRIFT

KERKELIJK LEVEN

Artikel kerkelijk leven

In verband met onze opmerkingen over de kwestie „Zeeland" (ter zake van ds v. Herwijnen) ontving ik verleden week een ingezonden stuk, met verzoek tot plaatsing. Daaraan voldoende begon ik in een artikel van enige kolommen beantwoording van de eerste opmerkingen in het stuk.

Dinsdagmorgen bereikte me evenwel een telegram, met bericht, dat het ingezonden stuk voorlopig teruggenomen werd en verzocht werd, het deze week niet te plaatsen.

Zo komt het, dat onze lezers geen artikel op deze plaats aantreffen. 't Was geen luiheid. K. S.

Verslagen van het Amersfoortse Congres

Dezer dagen zijn aan de adressen van hen, die zich indertijd als deelnemers van het bovengenoemde congres hadden opgegeven, de verslagen van dit congres toegezonden. Zoals vanzelf spreekt, hebben er sinds dit congres werd gehouden vele adreswijzigingen plaats gevonden. Voor zover deze adreswijzigingen aan de administrateur bekend waren, is het verslag aan het nieuwe adres verzonden. Ondanks alle moeite welke aan de goede adressering werd besteed, is toch een aantal verzonden verslagen als onbestelbaar terug gezonden. Willen zij, die deelnemer aan het congres zijn geweest, maar het verslag nog niet ontvingen, even hun adres opgeven aan de Heer J. Bos, Broederweg 15, Kampen? Dan zal het hun worden toegezonden.

Met dank ontving het Comité van velen, aan wie het Verslag werd toegezonden, de daarvoor gevraagde gulden. Maar zeer velen vergaten tot dusver die op te zenden. Zouden ze dit alsnog willen doen? Het giro-nummer waarop deze gulden gestort kan worden is: 28869. Bij voorbaat onze dank!

16 af 17?

Een lezer maakt mij opmerkzaam op een verschrjving in onze „Zwijgen en verzwijgen".

Daar schreef ik: „In mijn brief van 13 Dec. (1943) gaf ik ook duidelijk aan, dat het me niet alleen maar op dat ene zinnetje (voor wedergeboren houden) ging, doch dat ik op de uitsprakenREEKS van 1942 „ernstige kritiek gegrond achtte". Iedereen in de Synode WIST dus, dat de snelste manier om mij van de baan te werken was: eis van hem, te beloven, dat hij niets zal leren (OP ZESTIEN PUNTEN) wat niet helemaal overeenkomt met de ZESTIEN uitspraken" (blz. 191, kol. 3). Verderop in dezelfde kolom komt nog dit voor: „Zo vaak iemand de plicht heeft..... zich uit te spreken over „het probleem", waarmee een onjuist geachte uitspraak zich occupeeret, met het probleem in zijn logische samenhangen (!) zal hij — al probeert hij ook de eierendans — hij een conflict niet mogen vermijden (het ging immers over het NIETS leren, dat niet TEN VOLLE met die zestien punten in overeenstemming was, excusez du peu!.....)".

Nu zit ik, aldus onze lezer, „nu zit ik met de vraag: wat bedoelt U eigenlijk met die ZESTIEN PUNTEN? De gehele uitspraken-reeks van 1942? Maar dan kom ik tot een getal van ZEVENTIEN punten, als ik alles optel, nl.:

- 4 over de „Algemene genade";
- 10 over het „Genadeverbond en Zelfonderzoek";
- 2 over de „Onsterfelijkheid der ziel";
- 1 over de „Vereniging der beide naturen van Christus".

Als U deze uitsprakenreeks bedoelt, zou het inderdaad kloppen, dat U gebonden werd (en wij allen met U) aan meer dan één puntje; maar m.i. moet U dan spreken van ZEVENTIEN PUNTEN."

Tot zover deze zeer op prijs gestelde correctie. Inderdaad had ik die „17" op het oog. In het „tellen" van „uitspraken" ben ik nooit een baas geweest. Misschien eer in het „wegen" van de „binding". K. S.

Naschrift. R. A. I. Brief ontvangen; accoord. K. S.